

RICK RIORDAN

Percy Jackson 6

JUMALTEN MALJA

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
Chalice of the Gods

Text copyright © 2023 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged
through the Gallt and Zacker Literary Agency, LLC

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
Sitaatin Shakespearen teoksesta *Romeo ja Julia*
suomentanut Paavo Cajander

ISBN 978-951-1-47574-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Omistettu Walkerille, Aryanille ja Leahille

Kauan eläköön uudet alut!

SISÄLLYS

- 1 • Minut vedetään pöntöstä alas 9
- 2 • Isä auttaa* (*jos sitä voi auttamiseksi sanoa) 16
- 3 • Valitamme etsintäretkistä ja sisustuskalebasseista 23
  - 4 • Menen Himbon Juussiin smoothielle 31
- 5 • Kaikki vihaavat Ganymedestä, koska hän on niin kaunis 37
  - 6 • Lakritsin takia 44
  - 7 • Järkyttävää: minä loukkaan jumalatarta 53
    - 8 • Minun tulee ikävä äitiä 60
    - 9 • Kanat ottavat erävoiton 67
- 10 • Lauluni pahentaa tilannetta, mikä on kaikille järkytys 76
  - 11 • Voitamme nolla kappaletta palkintolippuja 83
    - 12 • Ganymedes kaataa lisää 89
  - 13 • Etsimme kesätorilta kuolleita juttuja 96
    - 14 • Saan Irikseltä kepin 104
      - 15 • Yonkers! 112
    - 16 • Grover säväyttää käärmemusiikilla 119
    - 17 • Kohtaan pelottavan miesnutturana 127
    - 18 • Annabeth kukistaa kaiken yrittäällä 134

- 19** • Maistan sateenkaarta ja se on aika paha 141
- 20** • Irikselle voi maksaa Venmolla 148
- 21** • Annan parisuhdeneuvontaa. Ihan tosi. Miksi naurat? 154
- 22** • Kuppikakkuja ja yllätys 161
- 23** • Ganymedes räjäyttää kaikkien juomat 168
- 23** • Harjaan hampaani (mahdollisimman sankarillisesti) 176
- 25** • Tapaan pikarinpöllijän 181
- 26** • Neuvottelen hajottamiseni ehdoista 190
- 27** • Viimeiset sanani ennen kuolemaani ovat supernolat 197
- 28** • Taivaalta sataa leluja 203
- 29** • Hoipun Brunssivuoren jyrkänten reunalla 209
- 30** • Soluttaudun *Salamajumala 3000*:n pesään 217
- 31** • Kohtaan vaarallisen pedon, joka saattaa olla tuleva anoppini 225
- 32** • Grover syö minun tähteeni 232
- 33** • Vielä yksi hedelmäkarkki menneiden aikojen muistoksi 241
- 34** • Kirjoitan kaikkien aikojen surkeimman kirjeen, pyyhi, pyyhi 245
- 35** • Koko lailla kaikkien aikojen paras hyvänyönsuukko 251

MINUT VEDETÄÄN PÖNTÖSTÄ ALAS

En kuule olisi halunnut olla lukion viimeisellä luokalla.
Toivoin, että isä kirjoittaisi reksille lapun:

Arvoisa vastaanottaja

*Olkaa hyvä ja vapauttakaa Percy Jackson koulusta
ja lätkäiskää hänelle päättötodistus kouraan.*

Terveisin

Poseidon

Omasta mielestäni olisin ansainnut sen taisteltuani jumalia ja hirviöitä vastaan kaksitoistavuotiaasta saakka. Olin pelastanut maailman... kolmeko kertaa? Neljä? Olen mennyt laskussa sekaisin. En vaivaa sinua yksityiskohdilla. Tuskin muistan niitä enää itsekkään.

Saatat ajatella: *Mutta vau! Sinä olet kreikkalaisen jumalan poika. Varmaan tosi makeeta.*

Saanko olla rehellinen? Puolijumalan elämä on enimmäkseen hanurista. Se, joka sanoo muuta, yrittää värvätä toisia etsintäretkelle.

No niin. Minä siis lomsin (jälleen kerran) uuden lukion käytävällä ensimmäisenä aamupäivänä hukattuani koko toiseksi viimeisen lukuvuoden maagiseen muistinmenetykseen (älä kysy). Minulla oli kirjoja syli täynnä, enkä tiennyt, missä äidinkielen luokka oli. Matikka ja bilsa olivat jo saaneet aivoni sulamaan. Oli epävarmaa, miten selviäisin koulupäivän loppuun asti.

Sitten kaiuttimesta rätisi kuulutus: ”*Percy Jackson, ole hyvä ja tule viipymättä opinto-ohjaajan huoneeseen.*”

Muut oppilaat eivät vielä tunteneet minua. Yksikään ei nauranut minulle päin naamaa. Käännyin rennosti muina miehinä ja astelin kaikessa rauhassa hallintosiipeen.

Vaihtoehtoinen lukio, Alternative High School eli lyhyesti AHS on Queensissä ja toimii entisen alakoulun tiloissa. Siksi pulpetit ovat ipanakokoa eikä käytävillä ole kaappeja, vaan kaikki säälä on kannettava luokasta toiseen. Näin ollen käytävillä on iloisia muistoja koulun aiemmasta lapsuudesta – sormimaalitöhrjyä seinissä, palosammuttimiin liimattuja yksisarvistarroja ja paikoin mehun ja grahamkeksien hienoisia tuoksuja.

AHS:ään kelpuutetaan kaikki, joilla on tarvetta viedä keskeytyneet lukio-opinnot päätökseen. On ihan sama, tuleeko oppilas nuorisovankilasta tai onko hänellä oppimisvaikeuksia tai satutuuko hän olemaan oikein kovaonnilinen puolijumala. Tämä on myös New Yorkin ainoa koulu, jonne minut hyväksyttiin viimeiselle luokalle suorittamaan alemman asteen puuttuvat kurssit.

Ei niin huonoa ettei jotain hyvääkin: koulussa on uimajoukkue ja viidenkymmenen metrin allas (ei hajuakaan miksi), joten isäpuoleni Paul Blofis tuumi, että AHS voisi sopia minulle. Lupasin hänelle yrittää.

Olin luvannut samaa myös tyttökaverilleni Annabethille. Suunnitelmissa oli, että pääsisin ajoissa ylioppilaaksi, jotta voisimme yhdessä jatkaa yliopistoon. En halunnut tuottaa hänelle

pettymystä. Minulta meni joskus yöunet, kun ajattelin, että hän muuttaisi Kaliforniaan ilman minua...

Löysin opon huoneen, jossa oli varmaan joskus ollut terkkarin vastaanotto. Päättelin niin seinällä riippuvasta maalauksesta. Se esitti alakuloisen näköistä violettia sammakkoa, jolla oli kuume-mittari suussa.

”Percy Jackson! Tule sisään!”

Opo kiersi pöytänsä takaa valmiina kättelemään. Sitten hän huomasi, että minulla oli sylissä kolmetuhatta kiloa oppikirjoja.

”Voit laskea ne ihan minne vain”, hän sanoi. ”Käyhän istumaan.”

Hän osoitti sinistä muovituolia, joka oli noin kolmekymmentä senttiä liian matala minulle. Sillä istuessani silmäni olivat samalla korkeudella kuin opon pöydän lasipurkki, jossa oli hedelmäkarkkeja.

”No niin!” Opo hymyili minulle leveästi mukavan näköiseltä aikuisenkokoiselta tuoliltaan. Pullonpohjalasit saivat hänen silmänsä uimaan. Hänen harmaat hiuksensa oli kiharrettu poimuille, joista minulle tuli mieleen merenpohjassa kasvava osteriyhdyskunta. ”Miten olet asettunut?”

”Tämä tuoli on aika matala.”

”Tarkoitin että viihdytkö koulussa.”

”No, olen ollut vasta kahdella tunnilla –”

”Oletko ryhtynyt kirjoittamaan hakemuksia yliopistoihin?”

”Vastahan minä tulin tänne.”

”Juuri niin! Olemme jo myöhässä!”

Vilkaisin violettia sammakkoa, joka näytti yhtä kärsivältä kuin itse tunsin olevani. ”Rouva hyvä –”

”Sinuttele pois, minä olen Eudora”, nainen sanoi iloisesti. ”Katsotaanpa, millaisia esitteitä meiltä löytyy.”

Hän penkoi pöytälaatikoitaan. ”Polytekninen korkeakoulu. BU. NYU. ASU. FU. Ei, ei, ei.”

Minun teki mieli keskeyttää. Ohimoitani jomotti. Adhd poukkoili ihoni alla sinne tänne kuin biljardipallot. Minusta ei ollut tänään ajattelemaan yliopistoa.

”Anteeksi, olen kiitollinen avusta”, minä sanoin, ”mutta minulla on oikeastaan jo suunnitelma mielessä. Jos selviän tästä lukuvuodesta –”

”Aivan, Uuden-Rooman yliopisto”, opo sanoi haroen edelleen pöytälaatikoitaan. ”Mutta kuolevaisella opolla ei näytä olevan esitettä.”

Korvani menivät lukkoon. Maistoin merivettä kurkussani. ”Kuolevaisella opolla?”

Käteni siirtyi vaivihkaa kohti farkkujen taskua, jossa pidin lempiasettani, tappavaa kuulakärkikynää. Tämä ei olisi ensimmäinen kerta, jolloin joutuisin puolustautumaan koulussa hyökkäykseltä. Sinä kuule hämmästyisit, jos tietäisit, miten monet opettajat, rehtorit ja muut koulun työntekijät ovat naamioituneita hirviöitä. Tai ehkä et hämmästyisikään.

”Kuka sinä olet?” minä kysyin.

Hän suoristautui tuolillaan ja hymyili. ”Johan minä sanoin. Eudora.”

Katsoin häntä tarkemmin. Hänen kihara tukkansa oli kuin olikin osteriyhdyskunta. Hänen mekkonsa väikehti kuin meduusan uimakello.

Sumu on outo ilmiö. Jopa puolijumalat, jotka näkevät yli-luonnollisia juttuja tämän tästä, joutuvat keskittymään nähdäkseen ihmisten ja jumalten maailmojen välisen muurin läpi. Muuten Sumu peittää kaiken silmiltä ja saa hirviöt näyttämään jalankulkijoilta tai jättiläisdrakonin näyttämään N-linjan metrojunalta. (Ja usko huviksesi, että on noloa yrittää noustaa drakonin kyytiin, kun se kolistelee Astoria Boulevardin asemalle.)

”Mitä olet tehnyt oikealle opolle?” minä kysyin.

Eudora huitaisi vähättelevästi. ”Voi, hänestä ei ole huolta. Hän ei pystyisi auttamaan sinua Uuden-Rooman yliopistoon. Siksi *minä* olen täällä.”

Jokin hänen äänensävyssään sai minut... no, ei varsinaisesti rauhoittumaan, mutta ainakaan hän ei vaikuttanut vaaralliselta. Ehkä hän söi ainoastaan muita opoja.

Lisäksi hänen läsnäolonsa tuntui tutulta – suolainen kihelmöinti sieraimissani ja tärykalvojen paine, joka oli yhtä kova kuin kolmensadan metrin syvyydessä veden alla. Oivalsin tavanneeni jonkun hänen kaltaisensa kauan sitten kaksitoistavuotiaana Mississippijoen pohjassa.

”Sinä olet merenhenki”, minä sanoin. ”Nereidi.”

Eudora naureskeli. ”Tietenkin olen, Percy hyvä. Et kai sinä minua dryadiksi luullut?”

”Eli... lähettikö isäni sinut tänne?”

Hän kohotti toista kulmaansa kuin olisi alkanut huolestua, että minulla sytytti hitaasti. Kumma juttu, mutta minua katsotaan usein sillä ilmeellä.

”Kyllä vain. Poseidon. Sinun isäsi, muistatko? Minun pomoni. Olen pahoillani, etten löydä esitettä, mutta tiedän sen verran, että Uuden-Rooman yliopistoon päästäksesi sinun on täytettävä kaikki edellytykset, jotka vaaditaan tavallisilta kuolevaisiltakin: koetulokset, viralliset todistukset ja hiljattain suoritettu koulupsykologinen testi. Ne eivät tuota ongelmia.”

”Eivätkö?” Sen jälkeen, mitä kaikkea olin kokenut, tuo oletus saattoi olla häতিকöity.

”Mutta lisäksi sinun on täytettävä muutama, tuota, erityinen pääsyaatimus.”

Meriveden maku voimistui suussani. ”Millainen?”

”Onko kukaan puhunut sinulle jumalallisista suosituskirjeistä?” Eudora näytti siltä, että toivoi kovasti vastausta ”kyllä”.

”Ei”, minä sanoin.

Hän hypisteli karkkipurkkia. ”Vai niin. No. Tarvitset kolme kirjettä. Kolmelta eri jumalalta. Mutta noin lahjakkaalle puolijumalalle ne varmasti –”

”Mitä?”

Eudora säpsähti. ”Tai voisimme harkita varmuuden vuoksi muita vaihtoehtoja. Ho-Ho-Kusin opisto on oikein kiva.”

”Et voi olla tosissasi!”

Nereidin kasvot alkoivat kiiltää märkinä. Hänen osterihiuksistaan valui noroina merivettä.

Minua kadutti, että olin suuttunut. Tämä ei ollut hänen vikansa. Tiesin, että hän yritti auttaa minua, koska isäni oli käsenyt. Mutta en olisi halunnut saada tällaista uutista ensi töikseni maanantaina. Tai koskaan.

Yritin rauhoittua. ”Sori. Katsos kun... minun on aivan pakko päästä Uuteen-Roomaan. Olen vuosien mittaan auttanut jumalia monella tavoin. Enkö voisi vain lähettää heille sähköpostilla suosituskirjelomakkeen täytettäväksi...?”

Eudoran kulmat kurtistuivat. Hänen mekostaan valui nyt valtoimenaan merivettä. Siitä muodostui vihreälle laattalattialle lammikko, joka levisi kohti kirjojani.

Minä huokaisin. ”Äh. Minun on lähdeävä uusille etsintäretkille, eikö niin?”

”Percy hyvä, yliopistojen hakuprosessi on aina haastava, mutta minä olen tullut auttamaan –”

”Minulla on ehdotus”, minä sanoin. ”Jos isäni oikeasti haluaa auttaa, ehkä hänen kannattaisi selittää asia minulle henkilökohtaisesti eikä määrätä sinua välittämään huonoa uutista.”

”Aa. No, se ei olisi, tuota –”

”Hänen tapaistaan”, minä täydensin.

Jokin pirisi Eudoran hiuksissa ja sai hänet hypähtämään tuo-

lilla. Mietin, oliko hänellä sähköankerias osterien seassa, mutta sitten hän irrotti yhden osterin. ”Anteeksi, minun on pakko vastata.”

Hän vei osterin korvalleen. ”Haloo?... Voi kyllä! Minä... Kyllä, ymmärrän. Totta kai. Hetimiten.”

Hän laski simpukkapuhelimensa, tai siis osterin, pöydälleen ja tuijotti sitä kuin olisi pelännyt sen soivan uudestaan.

”Isäkö?” minä arvasin.

Hän yritti hymyillä. Merivesijärvi levisi edelleen lattialla kastellen kirjojani ja imeytyen kenkiini.

”Hänen mielestään saatat olla oikeassa”, Eudora sanoi. ”Hän selittää asian sinulle henkilökohtaisesti.”

Hän sanoi *henkilökohtaisesti* samalla tavalla kuin useimmat opettajat sanovat *jälki-istunnossa*.

Yritin pitää naaman peruslukemilla kuin olisin voittanut väitelyn, mutta en ollut jutellut isän kanssa pitkään aikaan. Hän kutsui minut vedenalaiseen palatsiinsa yleensä vain silloin, kun oli syttymäisillään sota. Toivoin hänen antavan minulle edes viikon sopeutua kouluun ennen kuin hän kutsuisi minut puheilleen.

”Loistavaa. Eli... voinko palata tunnille?”

”Voi et suinkaan. Hän tarkoitti *heti*.”

Vesi alkoi kiertyä jalkojeni ympärillä pyörteeksi. Lattialaatat alkoivat murtua ja liueta.

”Mutta ei hätää”, Eudora lupasi. ”Me tapaamme vielä!”

Lattia hulahti tuolini alta ja minä putosin kohisevaan pyörteeseen ja kuulin veden korvia huumaavan kohahduksen, joka muistutti vessan vetämistä.

2

ISÄ AUTTAA*

(* JOS SITÄ VOI AUTTAMISEKSI SANOA)

Arvaa mistä tiedät, että olet ollut puolijumala liian pitkään? Siitä, että kun sinut vedetään opon pöntöstä suoraan Atlanttiin, et edes ylläty.

Oli turha pyristellä virtausta vastaan. Pystyin hengittämään veden alla, joten annoin mennä. Istuin muovituolillani ja kiidin hurjaa vauhtia Poseidonin Yksityisessä Likaviemärissä™ viiden miljardin litran tsunamin voimalla. Ennen kuin ehdin sanoa *No, tämä oli syvältä*, putkahdin merenpohjasta esiin kuin nilviäinen olisi puklannut minut suustaan.

Hiekkapilven laskeutuessa ympäriltäni yritin hahmottaa, missä olin. Navigointiaistini kertoi, että olin noin kuusikymmentä kilometriä Long Islandin rannikosta kaakkoon ja kuudenkymmenen metrin syvyydessä. Pikkujuttu Poseidonin pojalle, mutta kuulkaa, lapset: älkää kokeilko tätä kotona. Sadan metrin päässä edessäni mannerjalusta päättyi äkkijyrkästi. Ja siellä jyrkänteen reunalla seisoi kimalteleva palatsi, Poseidonin kesähuvila.

Tapansa mukaan isäni oli aloittanut remontin. Taitaa olla niin, että kuolemattomat kyllästyvät katselemaan samaa sisustusta

vuosisadasta toiseen. Poseidon näytti jatkuvasti purkavan vanhaa ja rakentavan uutta. Hänellä oli toki merenalaisissa rakennushankkeissa kutakuinkin rajattomasti valtaa ja ilmaista työvoimaa.

Kaksi sinivalasta hinasi kerrostalon kokoista marmoripylvästä. Vasarahait läträsivät saumaustaastia korallitiiliseinään evillään ja vasaramaisen leveillä päällään. Sadoittain merenväkeä suhahteli sinne tänne. Kaikilla oli päässään suojakypärä, joka oli kirkkaankeltainen kuten heidän lamppumaiset silmänsä.

Pari haita vilkutti minulle uidekseni työmaan läpi. Huomioiliveillä varustautunut delfini heitti minulle ylävitosen.

Löysin isän seisomasta puolivalmiin äärettömän uima-altaan luona. Allas oli Hudsonin kanjonin reunalla. En keksinyt, mikä tarkoitus uima-altaalla oli merenpohjassa, mutta ymmärsin olla kysymättä. Isä oli yleensä aika rento tyyppi, mutta hänen makuaan ei kannattanut arvostella.

Esimerkiksi vaatemakua.

Jotkut tuntemani kreikkalaiset jumalat muuttivat ulkönäköönsä päivittäin. Se onnistui, koska he olivat... no siis jumalia. Mutta Poseidon näytti päätyneen lookiin, joka sopi hänelle, vaikkei olisi sopinut kenellekään muulle.

Tänään hänellä oli ryppyiset reisitaskusortsit, jotka olivat samaa väriä kuin Crocsit ja sukat hänen jalassaan. Hänen leiripaitansa näytti siltä kuin sitä olisi käytetty violetin joukkueen ja Hello Kitty -joukkueen välisen värikuulapelin maalitauluna. Hän oli ripustanut kalastajanhattunsa lieriin lippauistimia. Hänen kädessään pitelemänsä taivaanvaskinen kolmikärki hurisi voimasta ja sai veden kiehumaan terävien kärkien ympärillä.

Isällä oli urheilijan kroppa, tumma trimmattu parta ja kihara musta tukka, jossa oli hiukan harmaata, joten häntä olisi luultu noin 45-vuotiaaksi – kunnes hän kääntyi hymyilemään katsojaan päin. Silloin tulivat näkyviin ahavoituneiden kasvojen

rypyt, jotka toivat mieleen eroosion kuluttaman vuorenrinteen, ja melankoliset vihreät silmät, ja katsoja tajusi, että tämä mies oli vanhempi kuin useimmat itsenäiset valtiot, että hän oli väkivahva ja että hänellä oli paljon muitakin paineita kuin merenpohjan vedenpaine.

”Percy”, hän sanoi.

”Moro.”

Tällaisia syvällisiä keskusteluja me käymme.

Hänen hymynsä kiristyi. ”Miten uudessa koulussa menee?”

Purin kieltäni, jotten huomauttanut ehtineeni käydä vasta kahdella oppitunnilla ennen kuin minut oli huuhdeltu mereen. ”Toistaiseksi ihan hyvin.”

En kai kuulostanut vakuuttavalta, koska isä kurtisti tuuheita kulmiaan. Kuvittelin myrskypilvien muodostuvan Atlantin rannikoille ja laivojen keikkuvan vihaisilla aalloilla. ”Jos se ei tyydytä, lähetän mielelläni kunnan myrskyvuoksen –”

”Ei tarvitse”, minä sanoin kiireesti. ”No niin. Niistä yliopiston vaatimista suosituskirjeistä...”

Poseidon huokaisi. ”Aivan. Eudora tarjoutui ohjaamaan sinua. Hän on katsos meren lahjojen nereidi. Hän *nauttii* saadesaan auttaa toisia. Mutta hän olisi voinut hiukan odottaa ennen kuin kertoi sinulle...”

Toisin sanoen nyt *isä* joutui kertomaan, eikä hän tehnyt sitä mielellään.

Jos olet pääätellyt, että Poseidon vähät välittää lapsensa kasvatuksesta, voitat broileriateriapalkinnon. Minä tapasin hänet vasta ollessani yläkoulussa, kun hän (täysin sattumalta) tarvitsi minulta jotain.

Mutta nykyisin me tulemme juttuun. Tiedän hänen rakastavan minua omalla tavallaan. Jumalten on vaikea olla läheisiä kuolevaisten lastensa kanssa. Me puolijumalat emme elä van-

hoiksi jumaliin verrattuna. Heille me olemme eräänlaisia gerbiilejä. Gerbiilejä, joita tapetaan paljon. Plus Poseidonilla riitti muutakin tekemistä: hän hallitsi meriä, joutui murehtimaan öljyvahingoista, hurrikaaneista ja äksyistä merihirviöistä ja remppaamaan palatsejaan.

”Juttu on niin, että haluaisin päästä Uuden-Rooman yliopistoon”, minä sanoin. ”Etkö voisi mitenkään...?” Nytkyttelin sormia yrittäen ilmaista niillä jumalallista magiaa, joka saisi ongelmat katoamaan. Tosin en ollut koskaan nähnyt sellaista käytännössä. Jumalat ovat paljon taitavampia luomaan taianomaisesti ongelmia kuin ratkaisemaan niitä.

Poseidon kampasi viiksiänsä kolmikärjellä. En tiedä, miten se onnistui viiltämättä kasvoihin haavoja.

”Valitettavasti en pystynyt auttamaan muuten kuin ehdottamalla suosituskirjeitä”, hän sanoi. ”Ne ovat ainoa tapa, jolla Olympoksen neuvosto sallii sinun maksaa velkasi.”

Veden alla kommunikointi on mutkikasta. Tulkitsin hänen sanojaan sekä valaanlaulusta että kuulemalla hänen äänensä telepaattisesti päässäni, joten en tiennyt, ymmärsinkö oikein.

”Minulla ei ole opintolainaa”, sanoin. ”En ole vielä päässyt yliopistoon.”

”En tarkoita opintolainaa”, Poseidon sanoi. ”Puhun velasta, joka sinun on maksettava siitä, että... olet olemassa.”

Mielialani laski. ”Ai siitähkö, että olen sinun lapsesi? Ja että sinä olet yksi kolmesta isosta jumalasta?”

Poseidon katsoi jonnekin kauas kuin olisi huomannut syöverissä jotain mielenkiintoista. Melkein odotin hänen huutavan *Mikä tuolla on?* ja katoavan sillä välin, kun pääni olisi kääntynyt.

Noin 70 vuotta sitten kolme suurta jumalaa – Zeus, Poseidon ja Haades – sopivat keskenään, etteivät enää hankkisi puolijumalalapsia. Me olimme liian väkeviä ja arvaamattomia. Me

nimittäin varsin usein aloitimme isoja sotia, käynnistimme luonnonmullistuksia, loimme surkeita tilannekomedioita... mitä milloinkin. Mutta koska nuo kolme suurta ovat jumalia, he keksivät keinoja rikkoa sopimusta joutumatta kiipeliin. Sen sijaan me puolijumalalapset joudumme sijaiskärsijöiksi.

”Minä luulin, että tästä on nyt päästy yli”, minä sanoin. ”Minä autoin teitä sodassa titaaneja vastaan –”

”Totta”, isä sanoi.

”Ja Gaiaa ja jättiläisiä vastaan.”

”Totta.”

”Ja –”

”Poikani.” Terävä äänensävy kertoi, että minun oli parasta lakata luettelemasta suurimpia hittejäni. ”Jos saisin itse päättää, luopuisin tyystin siitä naurettavasta vaatimuksesta. Mutta eräs nimeltä mainitsematon” – hän vilkaisi ylös, sillä *eräs* oli yhtä kuin *kohtuuton veljeni Zeus* – ”niuhottaa säännöistä. Sinä et olisi saanut syntyä, joten et tarkkaan ottaen kelpaa Uuden-Rooman yliopistoon.”

En ollut uskoa korviani.

Toisaalta uskoin niitä täysin.

Juuri kun luulin, että minua onnisti, minulta vedettiin matto alta. Olympolaiset jumalat näyttivät pitävän minua henkilökohtaisena sylkykuppinaan.

Rentoutin leukalihaksia, jotten kiristelisi hampaitani. ”Tarvitseen siis kolme suosituskirjettä.”

Poseidonin ilme kirkastui. ”Zeus vaati kahtakymmentäviittä. Tingin ja sain hänet tyytymään kolmeen.”

Hän näytti odottavan jotain.

”Kiitti”, minä jupisin. ”Et viitsisi kirjoittaa minulle yhtä?”

”Olen isäsi. Oლის puolueellinen.”

”Joo, eihän me sitä haluta.”

”Mukavaa että ymmärrät. Kunkin kirjeen ansaitaksesi joudut lähtemään uudelle etsintäretkelle. Kaikki kolme on tehtävä ennen hakuajan päättymistä eli talvipäivänseisausta. Aina kun saat suosituskirjeen joltain jumalalta, anna se Eudoralle ja hän panee sen mappiisi.”

Yritin keksiä, ketkä jumalat saattaisivat suosia minua edes sen verran, että antaisivat helpon tehtävän. Olin vuosien kuluessa auttanut monia kuolemattomia. Niksi oli keksiä joku, joka *muistaisi* minun auttaneen häntä, tai muistaisi edes nimeni. ”Voisin kai pyytää suositusta Hermeeltä. Ja ehkä Artemiilta...?”

”Ai niin, et voi mennä pyytämään jumalilta. Heidän on otettava yhteyttä sinuun. Mutta ei hätää!” Poseidon näytti hyvin tyytyväiseltä itseensä. ”Otin vapauden laittaa nimesi Olympoksen etsintäretkitaululle.”

”Mille taululle?”

Poseidon napsautti sormiaan ja hänen käteensä ilmestyi neonkeltainen liuska. Se oli mainos, jossa oli minun kuvani ja nämä sanat:

PERCY JACKSON HOITAA ETSINTÄRETKENNE

(YLIOPISTON SUOSITUSKIRJEITÄ VASTAAN)

Liuskan alareuna oli lovettu saksilla suikaleiksi, joissa oli minun kotiosoitteeni.

Kuva näytti otetun kylpyhuoneeni peilin läpi, mistä heräsi kokonainen liuta huolestuttavia kysymyksiä. Tukkanani oli märkä. Silmäni olivat puoliummessa. Suustani sojotti hammasharja.

”Panitko tämän jo esille?” minä kysyin.

”Siitä ei ollut vaivaa”, Poseidon vakuutti. ”Käskin merenhenkieni levittää sitä myös ympäri Olymposta.”

”Olen tosi...”

”Kiitollinen.” Hän laski kädet raskaasti harteilleni. ”Tiedän sen. Tiedän myös, että tämä ylimääräinen este tuli sinulle yllätyksenä, mutta ajattele! Kun pääset yliopistoon, elämäsi varmasti helpottuu kovasti. Hirviöt eivät juuri koskaan käy vanhempien puolijumalten kimppuun. Sinä ja tyttöystäväsi...”

”Annabeth.”

”Aivan. Sinä ja Annabeth voitte ottaa rennosti ja nauttia elämästä.”

Poseidon suoristautui. ”Ja nyt sisustussuunnittelijani taitaa kutsua minua. Emme ole vielä päättäneet kylpyhuoneen kaakeleiden väristä, mietinnässä ovat turkoosi ja akvamariini. Oli mukava nähdä sinua taas, Percy. Menestystä etsintäretkille!”

Hän tömistä terassin kivilaattaa kolmikärjen tyvellä. Lattia avautui, ja minä hulahdin takaisin merenpohjan läpi enkä saanut edes istua muovituolilla.

VALITAMME ETSINTÄRETKISTÄ JA SISUSTUSKALEBASSEISTA

”Siis mitä sinun pitää tehdä?”

Annabeth ja minä istuimme huoneeni ulkopuolella paloportailla ja roikotimme jalkojamme 104th Streetin yllä. Paloportaista oli tullut meille onnen tyyssija viime viikkoina kesän lähestyessä loppua. Ja minä olinkin onnellinen kaikesta siitä huolimatta, mitä tänään oli tapahtunut. Annabethin seurassa on vaikea olla allapäin.

Kerroin hänelle ensimmäisestä päivästäni AHS:ssä: tunneista, murheista, yllättäen tekemästäni yhden oppilaan luokkarekistä merenpohjaan. Annabeth heilutti jalkojaan, hän teki sitä aina hermostuksissaan, kuin olisi halunnut potkia hyttysiä tai ärsyttäviä tuulenhenkiä tiehensä.

”Älytöntä”, Annabeth sanoi. ”Ehkä saisin äitini kirjoittamaan sinulle suosituksen.”

Annabethin äiti oli viisaudenjumatatar Athene, joten häneltä saatu suositus luultavasti otettaisiin vakavasti. Valitettavasti Athene oli niinä harvoina kertoina, jolloin olimme tavanneet, katsastanut minua läpätunkevilla harmailla silmillään kuin olisin ollut syvävääreännös.

”Äitisi ei pidä minusta”, minä sanoin. ”Sitä paitsi Poseidon teki selväksi, että minun pitää tehdä kolme *uutta* etsintäretkeä kolmelle eri jumalalle. Ja pyyntöjen pitää tulla heiltä.”

”Äh.”

”Niin minäkin sanoin.”

Annabeth kohdisti katseensa taivaanrantaan kuin olisi etsinyt ratkaisua Yonkersista asti. Löytyykö niitä yleensä sieltä?

”Me keksimme jotain”, hän vakuutti. ”Olemme kokeneet pahempaa.”

Arvostin hänen positiivisuuttaan. Ja hän oli oikeassa... Olimme jo kokeneet yhdessä niin paljon, että oli vaikea kuvitella mitään, mistä emme selviäisi.

Toisinaan minulta kysyttiin, olinko deittaillut kenenkään muun kuin Annabethin kanssa tai olinko miettinyt deittailua jonkun muun kanssa. Haluatko kuulla rehellisen vastaukseni? Se on kieltävä. Kun kaksi ihmistä on auttanut toisiaan Tartaroksessa, universumin syvimmässä ja kammottavimmassa paikassa, ja selvinnyt sieltä takaisin elävänä ja vahvempana kuin oli alussa... ei sellaista ihmissuhdetta voi ikinä korvata eikä sitä halukaan korvata. No okei, minä en ollut vielä edes kahdeksantoista-vuotias. Mutta kukaan ei tuntenut minua paremmin tai kestänyt minua paremmin tai pitänyt minua kasassa paremmin kuin Annabeth, ja tiesin, että hän voisi sanoa samaa minusta, sillä jos minä alkaisin löysäillä poikakaverina, hän kyllä huomauttaisi siitä hyvin äkkiä.

”Ehkä ne ovat lyhyitä etsintäretkiä”, minä sanoin toiveikkaasti. ”Esimerkiksi roskien keräämistä maantien varrelta lauantaina tai jotain vastaavaa. Mutta tämä on minä-juttu eikä me-juttu. En halua sotkea sinua siihen.”

”Kuule.” Annabeth lasi kätensä minun kädelleni. ”Et sinä minua mihinkään sotke. Minä autan sinua selviämään lukiosta

ja pääsemään minun kanssani yliopistoon, vaikka ottaisi miten koville.”

”Eli kirjoitat kaikki esseeni?”

”Älä yritä.”

Istuimme hetken hiljaa vieri vieressä. Meillä oli kummallakin adhd, mutta olisin voinut istua aloillani tuntikausia täysin tyytyväisenä ja nauttia siitä, miten iltapäiväaurinko kimmelsi Annabethin hiuksista tai miten tunsin hänen sydämensä lyövän samassa tahdissa minun sydämeni kanssa, kun pidin häntä kädestä.

Annabethin sinisessä t-paidassa oli kullanväriset kirjaimet SODNYC, jotka tulivat hänen uuden lukionsa nimestä School of Design, New York City.

Olin jo kysynyt hänen ensimmäisestä päivästä. Aloitettuaan arkkitehtuurinopettajastaan ja ensimmäisestä isosta kotitehtävästään hän yhtäkkiä vaikenä. Sitten hän sanoi: ”Se sujui hyvin. Entä sinun päiväsi?” Hän taisi arvata, että minulla olisi enemmän kerrottavaa ja enemmän ratkaisemattomia ongelmia.

Se ei tuntunut minusta reilulta – ei siksi, että hän olisi ollut väärässä, vaan koska en olisi halunnut etuilla. Taitavilla ongelmanratkaisijoilla on se ominaisuus, etteivät he useinkaan anna toisten auttaa heitä.

Keräsin rohkeutta kysyä uudestaan varmistaakseni, ettei kukaan jumala tai hirviö ollut käynyt tapaamassa häntä ja määrännyt hänelle etsintätretkeä, mutta samassa äitini huusi sisältä. ”Hei te kaksi! Tulisitteko auttamaan ruoanlaitossa?”

”Totta kai, Sally!” Annabeth veti jalat ylös tikkaille ja kiipesi ikkunasta huoneeseeni. Äitini jos kuka oli se, jota Annabeth auttoi vielä mieluummin kuin minua.

Keittiöön astuessamme Paul pilkkoi valkosipulia vokkiin. Hän oli saanut lukuvuoden päättyessä esiliinan lahjaksi eräältä

oppilaaltaan. Sen rintamuksessa oli sitaatti ”Resepti on tarina, joka päättyy hyvään ateriaan” – Pat Conroy.

En tiennyt, kuka hän oli. Varmaankin joku kirjailijatyyppi, koska Paul opetti kirjallisuutta. Mutta pidin sitaatista, koska pidin hyvistä aterioista.

Annabeth tarttui veitseen. ”Minä pilkon parsakaalin.”

Paul hymyili hänelle. Hänen musta tukkansa, jossa oli hiukan harmaata, oli kesän mittaan kasvanut ja kihartunut, ja hän oli ottanut tavaksi ajaa partansa vain joka toinen päivä, joten hän näytti, kuten äiti sanoi, ”kivan konnamaiselta”.

”Täten luovutan leikkuulaudan yksinoikeudella Athenen tyttärelle”, Paul sanoi pikkuisen kumartaen.

”Kiitän nöyryimmästi, hyvä herra”, Annabeth lausui yhtä muodollisesti.

Äitini naurahti. ”Te kaksi olette suloisia.”

Paul iski silmää äidille ja kääntyi laittamaan vokkipannun tulelle. Paul oli viime keväänä ohjannut Annabethia jossain mahdollottoman vaikeassa äidinkielen projektissa, ja heillä oli synkannut siitä asti, kun he olivat keskustelleet Shakespearesta, usko tai älä, joten usein kuulosti siltä kuin he olisivat lausuneet ääneen *Macbethin* repliikkejä.

”Percy, kattaisitko pöydän?” äiti pyysi.

Olisin kattanut sen pyytämättäkin, sillä se oli yleensä minun tehtäväni. Viisi eriparista pastellinväristä lautasta. Minä otin aina sinisen itselleni. Paperilautasliinat. Haarukat. Lasit ja kannullinen hanavettä. Ei sen kummempaa.

Minä pidin tällaisista arkisista rituaaleista, joissa ei tarvinnut taistella hirviöitä vastaan, kuulla jumalallisia ennustuksia tai selvitä kuolemanrajakokemuksista syvällä manalassa. Pöydän kattaminen voi kuulostaa pitkäveteiseltä, mutta jos elämässä ei ole ikinä lepohetkiä... pitkävetisyys alkaa kuulostaa aika mahtavalta.

Äiti kurkisti riisinkeittimeen ja otti jääkaapista kulhollisen marinoitua tofua. Hän hyräili samalla, luullakseni jotain Nirvanan kappaletta, olisiko ollut ”Come as You Are”. Näin hänen hehkuvista kasvoistaan ja tuikkivista silmistään, että hän oli onnellinen. Hän liikkui kuin olisi leijunut tai aikoisi tanssia. Hymyilin nähdessäni hänet tuollaisena.

Äiti oli liian pitkään ollut ylistressaantunut ja alityöllistetty, hänen sydämensä oli särkynyt, kun lyhyt romanssi merenjumalan kanssa oli päättynyt, ja hän oli ollut lakkaamatta huolissaan minusta, puolijumalalapsestaan, jota hirviöt olivat piinanneet siitä lähtien, kun opin konttaamaan.

Nyt äidillä ja Paulilla oli hyvä yhteinen elämä. Ja jos olin hiukan surullinen siitä, että minulla oli toinen jalka ovesta ulkona juuri kun elämä alkoi hymyillä, niin hei, se ei ollut äidin eikä Paulin vika. He tekivät kaikkensa ottaakseen minut mukaan ympyröihinsä. Sitä paitsi minä todella halusin päästä yliopistoon. Jos joutuisin valitsemaan, ollako Annabethin kanssa vai... no, en osannut kuvitellakaan mitään muuta.

Paul pudotti pilkkomansa valkosipulinkynnen vokkipannuun, ja se alkoi tiristä ja höyrytä kuin aivasteleva lohikäärme. (Joo, olen nähnyt lohikäärmeiden aivastelevan.) ”Pannu on valmiina, milady.”

”Täältä tulee.” Annabeth kaatoi vokkikastikkeen pullosta pannun kuumalle öljylle juuri, kun ovikello soi.

”Minä menen”, sanoin ja juoksin päästämään viidennen ruokailijan sisään.

Heti oven avattuani Grover Underwood sysäsi käsiini mansikkakorin. ”Toin epähedelmiä.” Hänen nenänsä värisi. ”Tofuvokkiko täällä tuoksuu?”

”Moro vain sinullekin”, minä sanoin.

”Tofuvokki on minun herkkuanini!” Grover kopisteli ohitseni suurinta tietä keittiöön, sillä Grover tietää, mikä maistuu.